

Kun aloittelin toimittajana joskus 70- 80 –lukujen vaihteessa, kuvataiteessa oli käynnissä paradigmanmuutos. 70-luvun kaksijakoisuus, vaikka ei se edes ollut itse taiteessa ihan niin kahtiajakoista kuin mitä on myöhemmin haluttu tulkita, mureni pikkuhiljaa. Jos diskurssi oli aikaisemmin ollut akseleilla esittävä– ei – esittävä, yhteiskunnallinen ja epäpoliittinen, yleisdemokraattinen rintama ja muut, niin nyt tuli – onneksi moninaisuutta. Näistä kahtiajaoista minun on sanottava, että ne eivät olleet samoja, osa ns. yleisdemokraateista teki abstraktia taidetta. Lisäksi oli aika vahva ns. ”kolmas linja”, **J.O. Mallanderin** ja **Antero Kareen** kokoama ”fluxus”porukka, Elonkorjaajat. Käsittääkseni suurin osa näistä kannatti yleisdemokraattista rintamaa äänestyksissä, mutta en ole varma, koska äänestykset olivat salaisia. Oikaisen myös sen käsityksen, ettei **Olli Lyttikäinen** olisi kuulunut Taidemaalariliittoon: kyllä hän kuului, kirjoitin itse hänen pyynnöstään hänen jäsenanomuksensa joka oli aiemmin vain jäänyt tekemättä, en muista vuotta, ehkä 1979 tai 1980.

Kun Taidemaalariliiton kokouksiin koottiin maakuntien kehittyviä joukkoja, niin eturintamassa oli hyvin erilaista taiteellista näkemystä **Lauri Ahlgrenin** konstruktivismista **Antti Lampisuon** traditionaalisiin kukkamaalauksiin, **Eero Hirosen** teräsveistoksista **Raimo Heinon** mitaleihin. Ja toisaalla taas esimerkiksi **Matti Kujasalon** kurinalaista systematismia ja **Antti Jantusen** rakenteellista realismia tai miksikä sitä sanoisikaan - kiitos muuten **Pessi Rautiolle**, että hän on nostanut Antti Jantusen oikeudenmukaiseen käsittelyyn.

Osa taidepolitiikkaan osallistuneista jätti taiteen tekemisen vähemmälle.

Performanssin rooli murroksessa

Suomessa performanssilla oli minusta tärkeä osa 70- ja 80-lukujen vaihteen murroksessa, mutta murrokseen liittyi myös voimakas uusekspressionistinen maalaus, grafiikan uusien muotojen kehittäminen, voimakas naisten esiinmarssi, maa- ja ympäristötaide, installaatiot... kaikki kukat saivat kukkia, tilanne oli innostunut ja vapautunut. Syntyi uusia gallerioita. Museot järjestivät kilvan näyttelyitä, myös tuontinäyttelyitä. Nähtiin espanjalaista, italialaista, amerikkalaista, englantilaista uutta taidetta.

Jos 70-luvun taidematkailu oli suuntautunut hyvin paljon Tukholmaan ja Moderna Museettiin, jota kautta tänne imettiin voimakkaasti vaikutteita, niin 80-luvulla kansainvälinen taiteilijavaihto laajeni huomattavasti, lähdettiin entisten Pariisiin ja Italian sijaan New Yorkiin, saksalainen ja italialainen uusekspressionismi vaikutti voimakkaasti maalaustaiteeseen. Perustettiin uusia palkintoja. Järjestettiin innokkaita keskustelutilaisuuksia. Esimerkiksi 80-luvun Taidemaalaripäivillä, joita olin itsekin järjestämässä, pohdittiin taiteidenvälisyyttä ja mukana yhteistyössä oli silloisen Korvat auki –yhdistyksen aktiiveja, nuoria ja vielä tuntemattomia säveltäjiä kuten **Eero Hämeenniemi**, **Esa-Pekka Salonen**, **Kaija Saariaho**, **Magnus Lindberg** ja **Jouni Kaipainen**. **Pentti Saarikoskikin** kävi jossakin kuvataiteilijatilaisuudessa puhumassa.

Myös kiinnostus uusiin välineisiin alkoi kohottaa päätään ja videotaitteen idut luotiin. **Asko Mäkelä** teki Vanhan galleriassa uraa uurtavaa työtä esitelläkseen sellaista lajia kuin videotaide, Mallander kirjoitti **Nam June Paikista**, **Erkki Pirtola**, **Marikki Hakola** jne. aloittelivat toimintaansa. Tosin silloinen tekniikka oli huikean kömpelöä ja raskasta nykyiseen verrattuna. Minä tein televisioon ensimmäisen jutun uudesta taiteen lajista videotaiteesta joskus 1982, toivottavasti sitä juttua ei löydy koskaan ja samaan aikaan tein myös jutun ympäristö- ja maataiteesta, toivottavasti sitäkin juttua ei löydy. Helsingin Juhlaviikoilla järjestettiin myös upeita ympäristötaidetapahtumia ja itselleni on jäänyt mieleen myös Helsingin

taiteilijaseuran järjestämä Concrete -taidetapahtuma: taiteilijat tekivät tilapäisiä teoksia eri puolille kaupunkia ja osa niistä jäikin paikoilleen, esim. **Ernst Billgrenin** teos Kampin torille. Nähtiin vihdoin venäläistä 1910-luvun taidetta, Helsingin kaupungin taidemuseo toi Costakis -kokoelman, näyttelyn jolla oli huomattava merkitys täällä, ja esimerkiksi Ma-näyttelyn japanilaisesta taiteesta sekä juhlatapahtumille Siirrettävän Tuonelan. Vuoden taiteilijan näyttelyt olivat valtava tapahtuma, jonka lehdistö otti yksimielisesti omakseen, se meni läpi koko lehdistön, päivälehdistä, sähköisistä aikakauslehtiin ja naisten lehtiin. Suomalainen nykymusiikki, Karvalakkioopperoista vaikeampaan oli murroksessa, samaten arkkitehtuuri. Arkkitehtuurissa tiukasta rationalismista alettiin vaivalloisesti vapautua ja muutos oli positiivinen. Kuvataide oli muutoksen tuulien keskiössä, arvostettu laji.

Kuvataidekirjoittamisen kultakausi

Myös kuvataidekirjoittaminen oli tuolloin murroksessa. Saatiin lukea uuvuttavia dekonstruktiovuodatuksia ja ns. psykoanalyttisia tutkielmia ja sankareita olivat tietenkin ne, jotka osasivat ranskaa ja voivat esiintyä Lacanin ja Kristevan ym. asiantuntijoina. Taide-lehdellä oli keskeinen rooli. **Jaakko Lintisen** kaudella se oli hyvin avoin, Lintinen, jonka tausta oli ennen kaikkea journalismi, etsi hyvin avoimin silmin uutuuksia niin kansainvälisestä kuin kotimaisesta kentästä ja hänellä oli myös yksi tärkeä ominaisuus, hän pyrki etsimään ja kasvattamaan uusia kirjoittajia. Esimerkiksi minulla oli kunnia kääntää ensimmäinen **Jean-Francois Lyotardin** teksti suomeksi Taide-lehteen ja vaikka tein sen englannista, se ilmeisesti kesti hyvin tarkempaa tarkastelua, ovat sittemmin Lyotardiin perehtyneet tutkijat minulle ystävällisesti sanoneet. Sanoisin tähän, että Taide-lehti oli mutta on edelleenkin aika avainasemassa siinä, mitä kuvataiteesta muutenkin kirjoitetaan. Siksi on aiheellista olla huolissaan, että esimerkiksi nyt Taide-lehden kirjoittajakunta on aivan liian suppea. Jotta se laajenisi, vaaditaan erilaisten lähestymistapojen sietoa. Ja lehti jossa on erilaisia lähestymistapoja, on lukijan kannalta kiinnostava. En silti usko että on estetty yhtään ketään kirjoittamasta, tällaista lehteä vaan ei synny ilman että moninaisuuteen pyritään aktiivisesti ja uusia kirjoittajia haalitaan ja kasvatetaan, nykyään ei missään lehdistössä, ei edes kulttuurilehdistössä toimi systeemi, että juttuja vain tarjotaan, vaan niitä myös hankitaan, tietoisella linjalla. Mielenkiintoinen lehti syntyy moninaisuudesta.

Avoimuutta ja ristiriitoja siedettävä

Jos Taide-lehti on laskettu klikkiytymään osakeyhtiöittämisen myötä, niin murennetaan Taide-lehden olemassaoloa ja asemaa. Taide-lehden on oltava avoin ristiriitaisillekin lähestymistavoille. Mielenkiintoinen lehti ei tule yhtenäisyydestä, vaan ristiriitaisista näkemyksistä ja keskustelusta ja näitä pitää aktiivisesti yrittää saada aikaan. Minusta taiteilijakunnan suhtautuminen Taide-lehteen on vuosien saatossa ollut hyvin aktiivinen ja sen journalistinen itsenäisyys on hyväksytty. Taide-lehdellä on ratkaiseva rooli uusien kirjoittajien kasvattamisessa ja löytämisessä.

Taide-lehti on sen verran korkeatasoinen kulttuurijulkaisu, että sillä pitäisi olla nykyistä enemmän tilaajia, tietääkseni tilaajamäärä on ollutkin huomattavasti suurempi. En käsitä, miksei Taide-lehteä markkinoida aktiivisemmin, koska on paljon kulttuuriväkeä, jotka olisivat siitä kiinnostuneita. Kampanjan voisi aloittaa entisistä tilaajista.

Suomen taiteen historiassa taiteilija-kirjoittajilla on ollut merkittävä rooli ja usein he ovat tulleet kirjoittajakenttään juuri Taide-lehden kautta. Tätä roolia pitäisi tietoisesti vaalia.

Kuvataide voi hyvin ja kukoisti 80-luvulla. Se pääsi 80-luvulla erilaisten uusrikkaiden statussymboliksi, hyvine ja huonoine puolineen. Hyviä puolia oli että kauppa kävi. Huonoja puolia oli, että romahdus oli raaka

90-luvun alussa. Paljon gallerioita kuoli. Hinnat laskivat jopa nolosti. Museot supistivat hälyttävästi sekä taideostojaan että näyttelyiden järjestämistä. Varsinkin tuontinäyttelyiden järjestäminen jäi lähes kokonaan.

Kuvataidekritiikkiä tutkinut **Heikki Kastemaa** on todennut, että 80-luku oli myös kuvataidekirjoittelun kultakausi. Itse olin Uudessa Suomessa, ja kulttuuriosastossa oli 2 kokopäivätoimista kuvataidetoimittajaa sekä 4-5 vakituista avustajaa, kriitikkoa: **Hannu Castren, Asko Mäkelä, Anne Rouhiainen, Antero Kare, A.I Routio** ja minä. Satunnaisemmin avustivat **Tom Sandqvist** ja **J.O. Mallander**. Etsimme tarkoituksella uusia kirjoittajia, jotka lähestyivät hieman eri näkökannoilta **kuvataidetta**. Cocktail oli minusta hedelmällinen ja lehtien välillä oli jopa kilpailua siitä, kuka kerkiää ensiksi arvostella uudet näyttelyt. Kuvataiteen kannalta oli myös hedelmällistä, kun kritiikit menivät ristiin. Tällaista ylellisyyttähän ei ole sitten 80-luvun nähty. Myös maakuntalehdillä kuten Aamulehdellä, Kalevalla ja Turun Sanomilla, oli ammattilaiskulttuuritoimitukset ja paljon palstatilaa myös kuvataiteelle.

Miksi kuvataide jäi marginaaliin?

Me tiedämme kaikki, että nämä kuvataiteen julkisuutta koskevat nousut ja laskut noudattelevat taloudellisia suhdanteita. Mutta nousukausia on ollut 80-luvun jälkeenkin, kuvataide ei vain ole enää sen jälkeen päässyt koskaan semmoiseen yleisen kiinnostuksen polttopisteeseen kuin viimeksi 80-luvulla, sitä ennen ehkä... no ... siitä voidaan keskustella tosiaan, mitkä olisivat näitä muita kulminaatiopisteitä kuten myös siitä, miksi 80-luvun taiteilijoiden kannalta hyvä tilanne ei ole palautunut.

Menikö eriytyminen ja hajautuminen niin pitkälle, ettei kukaan päässyt enää oikein mistään kiinni? Vai kävikö niin, että osa taiteesta vetäytyi niin itseensä, että se kadotti kosketuksen yleisöön? Oliko 80-luvun aikaansaannos, 90-luvulla aloittanut Kiasma, nykytaiteen museo aika jäsentymättömine näyttelypoliittikoineen yksi syy tähän kehitykseen vai seuraus? 90-luvun laman varjolla ajettiin alas maamme taidemuseolaitos, sekä kokoelmien hankintarahat että näyttelyjen järjestämisen mahdollisuus pienennettiin olemattomiin. Alennustilan huippu on minusta se, että silloin harvoin kuin museot järjestävät kotimaisia retrospektiivisiä näyttelyitä, ne eivät enää edes maksa taiteilijalle korvausta saati että julkaisisivat luetteloita, eivät edes osta teoksia järjestämistään näyttelyistä teoksia kokoelmiinsa – näin on käynyt esimerkiksi **Pauno Pohjolaiselle** Turussa ja **Jussi Kivelle** Kiasmassa. Kun yksi syy järjestää näyttelyitä on paitsi tehdä niitä yleisölle, myös sitä kautta tehdä aikalaisaiteen tutkimusta ja siihen pohjautuen kartuttaa museokokoelmia, niin ilmaistyön vaatiminen on jotenkin kohtuutonta. Sen verran voisitte harjoittaa vielä vanhanaikaista ay-toimintaa, että saisitte museoiden kanssa aikaan jonkinlaiset neuvottelut kotimaisen taiteen esittelystä, tallentamisesta ja siihen liittyvistä korvauksista. On oikeasti syytä olla huolissaan siitä, millainen kuva jälkipolville jää taidemuseoiden kokoelmissa 90-luvusta 2000-luvun ensimmäisestä vuosikymmenestä.

Mutta jos hypätään lehdistön 80-luvusta nykytilaan, niin tilanne on suorastaan lohduton. Suurin osa kuvataiteen tapahtumista jää ilman yhtäkään mainintaa missään julkisuudessa. Kuvataide on täysin marginaalissa.

Levy-yhtiöitten ja tuotantoyhtiöitten pillin mukaan?

Kirjoitin vuosi sitten Hesarin vieraskynään huoleni kulttuurijournalismin ahdingosta ([://www.hs.fi/paakirjoitus/artikkeli/Kulttuurijournalismi+on+kriisiss%C3%A4/](http://www.hs.fi/paakirjoitus/artikkeli/Kulttuurijournalismi+on+kriisiss%C3%A4/)). Jos kulttuuriosastojen

kehittäminen oli mediassa kunnia-asia ja kilpailutekijä 80-luvulla, niin ne ja varsinkin kuvataide on nyt alas ajettu tehokkaasti. Kukaan ei varmaan kaipaa mitään ahdasta kulttuurinäkemystä lehtien kulttuurisivuille, mutta nyttemmin, kun ylikansallinen viihde saa niin paljon palstatilaa, sitä annetaan nimenomaan suurille kaupallisille levy- ja elokuvayhtiöille ja näiden valtavalle markkinakoneistolle. Minusta kulttuurisivustyneistön tehtävä olisi kaivaa julkisuuteen ja esille taiteesta jotain muuta kuin mitä kaupallinen koneisto suoltaa suurella rahalla. Kuvataide jää nykyisissä trendimetsästyksissä ja life-style –kirjoittelussa armottomasti jalkoihin. Minä sanoisin, että satsatkaa Taide-lehteen, se on edelleen avainasemassa myös siinä, mitä muualla kuvataiteesta kirjoitetaan, älkää väheksykö sen merkitystä.

Taiteilijajärjestöt ovat ennekin ryhtyneet toimintaan, joka ei ole varsinaista ay-toimintaa, jos muualla ei ole riittävästi siihen edellytyksiä. Tämän seurauksena ovat syntyneet liittojen galleriat ja esimerkiksi Frame. Nyt kannattaisi satsata Taide-lehden nettiversioon niin, että siellä voitaisiin aika nopeassa aikataulussa julkaista arvosteluja meneillään olevista näyttelyistä, koska valtaosa näyttelyistä jää ilman mitään mainintaa lehdistössä. Netti-taidelehdessä voisi olla aivan oma päätoimittaja tai toimitussihteeri jonka tietenkin täytyisi toimia yhteistyössä ja jakaa töitä sovussa Taide-lehden kanssa, mutta kun tarjonta on niin runsas, niin rajankäynti ei ole vaikeaa. Tai perustakaa halvalla painettava kuvataiteen tabloid- viikkosanomalehti, joka julkaisee arvostelut viikon aikana avautuneista näyttelyistä. Älkää jääkö odottamaan, että media kehittyä toivomaanne suuntaan, tehkää se itse, ja sillä on seurauksia. Ja käyttäkää niin kuin ennenkin, ammattitoimittajia ja maksakaa heille työstään kunnolla, kuten toivotte taiteilijoillekin maksettavan. Ammattikriitikot ovat samanlaista köyhälistöä kuin taiteilijatkin. Taiteilijakunnan intresseissä on, että taiteesta kirjoittavat muutkin kuin taidehistorioitsijat, joista osa kirjoittaa surkeasti mutta joiden pääasiallinen tehtävä olisikin tutkia, järjestää näyttelyitä, hoitaa kokoelmia ja kirjoittaa näyttelyluetteloihin mielellään niin, että joku ammattitoimittaja olisi editoinut tekstit luettaviksi.

Vuoden taiteilija takaisin!

Se klikki joka lopetti Vuoden taiteilijan, teki valtavan karhunpalveluksen kuvataiteelle. Se oli ainoa näyttely, johon koko valtakunnan median huomio yksimielisesti fokusoitui. Instituutio pitäisi uudelleen lämmittää.

Kun nettiin syntynyt Uusi Suomi aloitti, siellä pyrittiin aluksi kulttuuriin laajalla rintamalla. Kun rahat eivät riittäneet, lopetettiin ensimmäiseksi kuvataide, mikä on oireellista eikä ihan sattuma. Sähköiset tiedotusvälineet eivät noteeraa kuvataidetta juuri mitenkään. Alue on vaikeasti lähestyttävä, jos ei ole erikoistoimittajia, jotka tuntevat alan. Yleistoimittajat pitävät kuvataidetta vaikeana ja lähestyvät jotenkin nöyristellen sitä: en ymmärrä, kerro minulle. Muuten senkin takia Vuoden taiteilijan lopettaminen oli karhunpalvelus kuvataiteelle, koska siihen osallistui aina valtava joukko yleistoimittajia, joille saattoi syntyä ensimmäinen askel kuvataiteesta kirjoittamiseen. Kautta lehdistön pidettiin vain itsestään selvänä, että siitä kirjoitetaan ja niin siitä kirjoitettiin.

Yleisradion vähäinen ja aika heikkotasoinen rooli kuvataiteen esittämisessä on sellainen, johon kyllä voisi valtakunnallisessa kuvataidepolitiikassa puuttua. Kuvataide on alue, joka vaatii erikoistoimittajia. Nyt siellä taitaa olla vakituisena vain kaksi, **Jonni Roos** ja **Tiina Caven**, joilla kummallakaan ei ole paljon esiintymismahdollisuuksia. Olin itse 15 vuotta televisiossa ja kuvataideaiheiden läpisaanti oli todella vaikea kulttuuritoimituksessa, ei niinkään A-studiossa. Tämä vaikeus johtui pitkälti tiedon ja mielenkiinnon puutteesta keskitason johtajaportaassa. Luulen, että aikaisempi ylenmääräinen kulttuuriasioiden ylevöittäminen oli myös omiaan vetämään mattoa alta sentyyppiseltä journalismilta jota esimerkiksi Pixel FST5:ssä harrastaa, että taidetta ja taiteilijoita lähestytään arkipäiväisemmin kuin mitä tahansa aihetta asiallisesti taustoitettuna eikä jalustalle nostettuna. Kun tein Ykkösdokumentin, jossa seurattiin alusta

pitäen **Pekka Jylhän** Kekkos-monumentin valmistumista, sitä katsoi yli puoli miljoonaa ihmistä, luulen sen auttaneen koko taiteilijakuntaa siinä, että ehkä ymmärrys taiteen tekemisen työläydestä ja vaativuudesta lisääntyi – toivottavasti.

Managerit ja kuraattorit eivät kuvataiteen marginaalisuusongelmaa ratkaise. Jos manageritoimintaa syntyy, se palvelee lähinnä etabloituneita taiteilijoita. Toisaalta gallerioiden kuuluisi tehdä ja osa tekeekin, sen tyyppistä toimitaan. Taiteilijajärjestöt ja galleriat ovat minusta avainasemassa ja voisivat tehdä aika paljon.

Minulla on ollut pitkään idea kulttuurikirjoittamisen kurssista, koska tekniikka ja ongelmat, kirjoittaminen, ovat samoja taiteenalasta riippumatta. Pitäisiköhän perustaa taiteen viestintätoimisto? Lehdistön lähestyminen vaatii lehdistön tuntemista. Minusta kaikkien aikojen paras tiedottaja kulttuurin alalla oli Otavan **Tuula Isoniemi**, joka toimittaja kerrallaan mietti, mistä nämä innostuisivat ja joka palveli kaikkia toimittajia tasapuolisesti. Sculptorin **Marja-Leena Ahola** hoiti myös erittäin aktiivisesti ja hienotunteisesti suhteita lehdistöön ja sai minutkin innostumaan monesta asiasta. Tällä hetkellä kuvataidelaitoksista parhaiten tiedottamista hoitaa Helsingin kaupungin taidemuseo. Yksityisnäyttelyistä on parempi, jos galleristi tiedottaa kuin että taiteilija itse ottaisi yhteyksiä toimituksiin.

Muuten onko STS:llä tiedottaja tai edes tiedotusstrategiaa? Jos pysähdyttäisiin vähän miettimään tällaisia asioita, saataisiin paljon aikaan. Esimerkiksi gallerioiden ja museoiden tiedottaminen on enimmäkseen alkeellista. Ei tiedottaminen ole sitä, että kerrotaan vain jokin nimi. On jotain, millä yritetään herättää toimittajien mielenkiintoa, ja se on yleensä se sama asia, minkä takia taiteilija tekee teoksiaan. Asian formulointiin vaan pitää kiinnittää huomiota. Galleriatiedottamisen hallitsee parhaiten **Ilona Anhava**, jolla on sisäinen pikku journalisti jossakin sisällään ja joka aina osaa nostaa esiin mielenkiintoiset seikat näyttelyistä ja kirjoittaa tekstit itse. Ei pidä lannistua, jos HS pilkkaa niitä tekstejä, joita taiteilijat itse tekevät. Minusta se oli sarjassamme juttuja, jotka eivät olisi toimittajaslangilla ”antaneet aihetta”. Mutta ehkä kannattaisi vähän kouluttaa taiteilijoitakin kirjoittamisessa ja itsensä ilmaisemisessa, ehkä sitä tehdäänkin nykyään Kuvataideakatemiassa. Olen joillekin kavereilleni joskus kirjoittanut pyynnöstä tiedotteen, ja ne ovat aina menneet aika laajasti lävitse lehdistössä, että ilmeisesti myös itse teen kuten opetan.

Ei määrää vaan laatua

Sen sijaan, että tuotettaisiin enemmän paperia ja tiedotettaisiin enemmän, kannattaisi kiinnittää huomiota siihen, miten tiedotetaan. Jos minulla olisi ollut aikaa tehdä se hieno PowerPoint-esitys, jonka olisin halunnut tänne tehdä, olisin marssittanut esiin joukon esimerkkejä, **miten ei kannata tiedottaa**. Se olisi ollut helppoa, mutta ehkä se on eri palaverin aihe. Sanon nyt vain sen, ettei kannata järjestää tunnin tiedotustilaisuuksia, sillä saadaan toimittajat vain vihaisiksi, tätä virhettä toistavat Kiasma, Ateneum ja Taidehalli, jotka kyllä saavat porukkaa kasaan mutta suututtavat toimittajat toistamiseen pitkitetyillä tiedotustilaisuuksilla. Osan toimittajista on mentävä tekemään juttunsa heti tiedotustilaisuuden jälkeen ja siksi heillä on aina kiire. Ei kannata myöskään vaatia ilmoittautumisia eikä olla salaileva. Se on tärkeilyä, joka nostaa aiheiden ylitarjonnassa vain toimittajien karvat pystyyn. Syrjiä ei saa pienimmänkään lehden aloittelevaa toimittajaa, hän saattaa myöhemmin olla jonkin suuren lehden tai televisiokanavan tähtitoimittaja, ja muistaa jos on tullut syrjityksi.

Järjestetäänkö nykyään enää taidekilpailuja? Niiden tiedottaminen pitäisi suunnitella kunnolla, koska ne herättävät luonnostaan kiinnostusta toimittajakunnassa ja yleisössä laajemminkin. Tiedottamisessa nimittäin ei ole kysymys vain Hesarin tai tv- uutisten kosiskelusta, vaan ihan yksinkertaisesti

mahdollisimman laajan mielenkiinnon herättämisestä ja tässä koko kuvataidekenttä, taiteilijakunta, museot ja galleriat ovat samassa veneessä.

Paula Holmila